

KARHUNKIERROS

Helsingin yliopiston Satakuntalainen Osakunta
48. vuosikerta

1/20

Julkaisupäivä
03.04.2020

Julkaisija
Satakuntalainen Osakunta Lapinrinne 1
A8, 00180 Helsinki

Kannen kuva
Eero Kemppinen

Kannen kuva
Johannes Vihervirta

Painos
60 kpl

Paino
Painosalama OY

Petustettu vuonna 1963

Karhunkierros nauttii HYYn
järjestölehtitukea

ISSN-L 1239-1913
ISSN 1239-1913 (Painettu)
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

Päätoimittaja
Eero Kemppinen

Kirjoittajat
Jan-Erik Engren
Timo Häivälä
Mikael De Meulder
Lassi Savolainen
Johannes Vihervirta

SISÄLTÖ

PÄÄKIRJOITUS **s.3**
Eero Kemppinen

Q-KULMA **s.4**
Timo Häivälä

HPJ:N PALSTA **s.6**
Jan-Erik Engren

PERUSKOJAUS TULEE... **s.7**
Mikael De Meulder

JUHLAETIKETTI **s.8**

**ARTIFICIAL LONELINESS,
MANUFACTURED LONELINESS** **s.10**
Näkökulma

**SATAKUNTALAISSUUS EI OLE
LUENTEENVIKA** **s.13**
Kolumni

**JOS OLET VASARA OVAT
MUUT NAULOJA** **s.15**
Mielipidekirjoitus

**SE OIKEA
KUNTAVIERAANVAIHTO** **s.16**
Johannes Vihervirta

**OSAKUNNAN VIESTI
SATAKUNTALAISILLE** **s.19**

OSAKUNNAN JUHLIA **s.20**
Kuva kooste

**AITO-KARHU
AAMUÄÄTELÖLLÄ** **s.23**
Lassi Savolainen

KUOLEMATTOMAT **s.24**

SATON VAHVIN MIES **s.25**
Eero Kemppinen

PÄÄKIRJOITUS

Ensimmäistä Karhunkierrosta valmistellessani toivoin saavani lehteen osion, jossa osakuntalaiset voisivat vinkata toisilleen ja muille tätä lehteä lukeville kirjoja, joita ovat lähiaikoina lukeneet. Jakakaa kokemuksianne! Tällainen kirjavinkkaus osakuntalaisten kesken olisi erittäin hedelmällistä, sillä opiskelemme toisistaan eroavia aiheita ja liikumme eri teemojen ympärillä. Ulkopuoliselta saatu kirjavinkkaus olisi loistava mahdollisuus puhkaista ympärille haalittu kupla; kurkistaa vähän muualle. Yksikään osakuntalaisistamme ei ilmoittanut olevansa kiinnostunut vinkkaamaan lukemaansa kirjaa. Mistä tämä johtuu?

Ehkä helpoimmin sulatettava perustelu on, että yksittäisiin sähköpostitiedusteluihin vastaaminen ja vapaaehtoisesti tekstin tuottaminen ei ole yliopisto-opiskelijalle kovin houkuttelevaa. Joudumme ja pääsemme opintojemme lomassa kirjoittamaan niin paljon, että se tuntuu vapaa-aikanakin työltä. Sähköposteja tulee jatkuvasti, eikä niihin kaikkiin jaksa reagoida. Tämä on varmasti osa selitystä ilmiöön: kiireet ja laiskuus. Entäpä jos hyviä kirjoja, joita haluaisi omasta kiireestään huolimatta jakaa, ei löydy? Moni osakuntalainen valitteli minulle, etteivät he ole ehtineet lukea mitään mielenkiintoista vähään aikaan kurssikirjoissa riittää tekemistä. Tämä on harmillista huomata, varsinkin kun menestyksen salaisuus on oma kykymme ajatella – ei hieno tutkintonimike. Voimakkain asia maailmassa on oppinut henkilö, joka osaa artikuloida. Pelkkä pätevyyden saaminen – tutkinto, jolla elättää itsensä – ei ole itsessään ihmeellinen määränpää.

Lukekaa hyviä kirjoja! Meille opiskelijoille on yhteiskunta järjestänyt viiden vuoden aikavälin, jollaista emme tule saamaan toiste: voimme keskittyä lukemaan ja kokemaan uusia asioita. Harva sukupolvi on kokenut vastaavaa vapautta opiskella ja lukea haluamaansa. Opiskelijaidentiteetti suo meille vapauden ja meidän harvoin tarvitsee perustella valintojamme sen käyttämisessä. Meillä on vapaa

pääsy huipputasoiseen opetukseen ja kirjastoihin. Ymmärrettävästi tämän kaiken valinnanvapauden keskellä ahdistumme ja haemme tukea normaaleista säännöistä; luomme häkin ympärillemme rutiineista ja opiskeluista. Kannamme vastuuta töistä, joilla perustelemme kiirettämme olla elämättä.

”
**HAASTAKAA ITSENNE
AJATTELEMAAN,
ÄLKÄÄ MUUTTUKO
VAIN TYLSIKSI OMAN
ALANNE OSAAJIKSI**

Lukekaa siis kirja – ehkä parikin. Haastakaa itsenne ajattelemaan, älkääkä muuttuko vain tylsiksi oman alanne osaajiksi. Tämä lause tulee siis osakuntamme suurimman "oikkari-larppaajan" suusta, joten ottakaa se todesta. Jos ette tiedä, mistä kirjasta aloittaisitte, lukekaa Albert Camus'n *Sivullinen* tai Ernest Hemingwayn *Jäähyväiset aseille*. Ne ovat lyhyitä, mutta uskomattoman voimakkaita teoksia: minun kirjasuositukseni teille.

Lukuintoa ja ilon hetkiä arkeen

EERO KEMPPINEN

Päätoimittaja

KUVA: Marie Mäenpää

Vielä helmikuun lopulla tarkoituksenani oli tällä kolumnilla toivottaa osakuntalaiset tervetulleeksi osakunnan kevään suurimpaan tapahtumaan eli vuosijuhlaan. Suurin piirtein kahden viikon kuluttua viimeistellyn tekstin lähettämisestä päätoimittajalle Helsingin yliopisto julisti poikkeustilanteen ja kävi muutenkin selväksi, että osakuntatoiminta täytyisi laittaa tauolle yhteiskunnan pyrkiessä estämään koronaviruksen leviämistä.

Aloittaessani opinnot valtsikassa syksyllä 2009 Suomessa varauduttiin sikainfluenssaksi kutsutun A(H1N1)v-influenssan leviämiseen. Mieleeni ei ole jäänyt muita opiskelijoita koskevia varotoimia kuin yliopiston rehtorin päätös olla kättelemättä meitä fukseja yliopiston avajaistilaisuudessa. Seuraavana kesänä armeijan palveluksessa käsidesiä käskettiin käyttämään säännöllisesti ja rokote oli vapaaehtoisille tarjolla, mutta muuten koulutus tapahtui aivan tavalliseen tyyliin. Koronaan verrattuna tuo suhtautuminen tuntuu nyt varsin huolettomalta, sillä kuitenkin jopa joka kymmenes suomalainen sairastui tautiin, 1600 joutui sairaalahoitoon ja 44 kuoli (lähde: Terveyskirjasto).

Koronatoimien aiheuttama keskeytys osakuntatoiminnassa on huomattavin sitten toisen maailmansodan, vai kka väliin on tietysti mahtunut muista syistä hiljaisempia vuosia etenkin 60- ja 70-luvuilla. Vielä ei ole tiedossa, kuinka kauan (osakunta)elämä on tauolla, mutta selvää on, että karanteenien ja isolaatioiden jälkeen SatOn toiminta jatkuu sitäkin suuremmalla innolla!

Korona vaikuttaa tietysti myös Satakuntatalon peruskorjaussuunnitelmiin. Satalinnan Säätiö oli jo aikaisemmin päättänyt ottaa vielä lisääaikaa remontin aloittamiselle, koska rahoittamiseen avautui uusia mahdollisuuksia Kuntarahoituksen puolelta. Säätiön taloudellinen tilanne huomioon ottaen tämä oli pitkällä aikavälillä järkevin valinta, vaikka talon asukkaille remontin toistuva lykkäys tuottaa epävarmuutta ja muille osakuntalaisille lähinnä komiikkaa. Kuitenkin vuosi tai pari on lyhyt aika odottaa, mikäli se takaa talolle lisää käyttöikää pitkälle tulevaisuuteen. Lisäksi osakunnalla on lisääaikaa kerätä rahoitusta osakuntahuoneiston remontointiin. Ensi marraskuun kuraattorivaalissa voikin asettua ehdolle Boris Johnsonia mukailevalla sloganilla "Get Peruskorjaus Done".

Muilta osin uuden vuosikymmenen ensimmäisestä talvesta on tähän mennessä jäänyt mieleen se, että se ei vielä maaliskuun loppuun mennessä ole alkanut! Tämä vaikutti tietysti melkoisesti perinteisessä Karhuhiihdossa, joka tänä vuonna suoritettiin enimmäkseen vaeltamisen merkeissä Merikarvialta Pomarkun kautta Poriin. Tämä ei suinkaan ollut ensimmäinen Karhuhiihto, jossa lunta on niukanlaisesti - varsinkin vesihiihto Köyliönjärven jäällä vuonna 2014 on jäänyt mieleen. Huonot sääolot sopivat Karhuhiihdon perinteisiin, sillä historiikkimme (Satakunta XX) kertoo, että aivan ensimmäisessä Karhuhiihdossa tammikuussa 1960 "keli vaihteli lumisateesta räntään. Rauman seudulla ei tosin ollut lunta lainkaan." Tämän vuoden osallistujilla ei ainakaan ollut valittamista, sillä sunnuntaina kuljettiin varsin ikimuistoisesti 25 kilometrin matka resiinalla Pomarkusta Ruosniemeen kirkkaan aurinkoisessa säässä nauttien huoltoporukan eväistä säännöllisin väliajoin.

Karkausvuoden kunniaksi osakunta tarjosi helmikuussa maakunnan abiturienteille mahdollisuuden karata lukulomaltaan ja tutustua Satakuntataloon sekä osakunnan akateemisiin perinteisiin abisitsien merkeissä. Toivon, että tästä saadaan vuosittain toistuva perinne, joka houkuttaa lisää opiskelijoita pääkaupunkiseudulla sijaitseviin maan parhaisiin korkeakouluihin - sikäli kun liikenne tänne Helsinkiin taas sallitaan. Ensimmäiset sitsini olivat muuten uudenvuoden sitsit Viisissä abivuonna, ja sille tielle on selkeästi jääty! Ilokseni voin sanoa, että Satakuntatalo, etenkin peruskorjattuna, tarjoaa seuraavillekin fuksivuosikerroille kohtuuhintaisen paikan asua, monipuoliset osakuntatilat sekä taattua satakuntalaista seuraa.

P.S. katseluvinkki: Yle Areenasta löytyy helmikuussa edesmenneestä Jyrki Kankaasta kertova dokumentti Mr. Pori Jazz. Jyrkille myönnettiin osakunnan kunnianauha vuonna 2010 ja saimme kuulla hänen juhlapuheensa syksyn Ehtoossa. Osakunta muistaa lämmöllä tätä satakuntalaisuuden, kulttuurin ja ympäristön puolestapuhujaa.

RUMA HISTORIA?

"Matematiikka on kaunista ja kuuluu kaikille" julistaa professori Samuli Siltanen kirjassaan *Astu matematiikan maailmaan*. Muutkin kuin kyseisen tieteenalan popularisoijat viittaavatkin usein matematiikkaan "kauniina tieteenä" ja se on täysin ymmärrettävää. Yhtälöt koetaan harmonisiksi ja niiden vastaukset ovat joko oikeita tai vääriä ja lopputulos on kaiken lisäksi todennettavissa. Toisaalta taas jotkut näkevät matematiikan kauneuden sen kyvyssä kuvata ympäröivää todellisuuttamme.

Tällainen varaukseton tuulettelu sai itseni pohtimaan oman opintoalani, historian, esteettistä asemaa. Historia on rumaa, halusit tai et. Ainakin mikäli määritämme kauneuden perinteisesti tasapainoksi, harmoniaksi tai vaikkapa täydellisyydeksi, ei historia sisällä mitään näistä. Menneisyys on monimutkainen sekasotku, jossa syy-seuraussuhteet risteilevät kaoottisesti ja monimutkaisuuden takaa löytyy ainoastaan lisää monimutkaisuutta. Lisäksi ajallinen etäisyys aiheuttaa ongelmia jo ennen kuin pääsee käsiksi itse sekasotkuun: lähteitä on useimmiten tuhoutunut runsain mitoin (esimerkiksi Ruotsin laivasto käytti vanhoja asiakirjoja huoletti tykinlatingeissaan aina 1800-luvun lopulle asti), säilyneetkin saattavat olla subjektiivisuudessaan vääristeleviä tai yksinkertaisesti ristiriidassa keskenään. Vertauskuvaksi sopinee, että menneisyyden sekasotkua joutuu tirkistelemään äärimmäisen pienen ja hyvin likaisen ikkunan lävitse.

Kaoottisuuden ja epätäydellisyyden ei kuitenkaan saa antaa nujertaa, vaan ihmisten luoman maailman rumuus täytyy hyväksyä. Sinänsä kokemus

menneisyyden kaaoksesta ja epäselvyydestä on itsessään oikein, sillä sellaisina tapahtumat aikalaisille todennäköisesti näyttäytyivät. Mikäli historiasta tieteenalana tahtoo ammentaa jotain kaunista, täytynee katsoa itse tutkimusaiheen sijaan tutkimusprosessia kohti. Historia on hallitun kaaoksen tiede: sekavista vyyhdeistä pyritään rakentamaan ymmärrettäviä ja analyttisiä kokonaisuuksia. Kun menneisyyden sekasotkusta saa kuin saakin rakennettua järkeviä ja koherentteja tulkintoja, voi saavutusta varmasti pitää kauniinakin.

Toisaalta kauniiden tulkintojen ja tutkimustulosten taustalla kalvaa uusi ongelma: jos haluamme tehdä menneisyydestä järkeviä ja suoraviivaisia kokonaisuuksia, kuvaammeko menneisyyttä silloin oikein ja aidosti? Jos menneisyys on kaoottista sekasotkua vailla suuntaa, eivätkö selkeät kehityskulut (esimerkiksi Kustaa Vaasan valtaannousu johti reformaatioon Ruotsissa) ja historialliset rakenteet (vaikkapa renessanssi tai feodalismi) ole täysin päälle liimattuja ajatushimmeleitä? Asia saattaa hyvinkin olla näin. Eli periaatteessa historian mahdollinen kauneuskin voidaan tulkita anakronistiseksi kuvitteluksi.

Kauneusonkuitenkinviimekädessäsubjektiivista, joten minun mielestäni menneisyys ja sen tutkimus voivat kaoottisuudessaan olla kauniita. Äitini on kuvaillut allekirjoittanutta seuraavasti: "no sää oot tommonen rumankaunis". Haluan suhtautua historiatieteeseen samoin.

JAN-ERIK ENGREN

Hallituksen puheenjohtaja

PERUSKORJAUS TULEE...

VAI TULEEKO?

Helmikuussa 2020 toiminnanjohtaja ilmoitti Satalinnan Säätiön hallituksen päätöksestä siirtää peruskorjauksen aloitusta. Pitkään odotettu peruskorjaus siirtyy jälleen. Satakuntatalon asukkaille tämä tarkoittaa, että jokainen voi tulla jatkamaan nykyistä vuokrasopimustaan 31.8.2020 asti. Myös osakuntahuonesto Viisi on siis täysin normaalisti käytettävissä.

”

Miksi peruskorjaus sitten siirtyi jälleen ja kuinka projektin on tarkoitus edetä? Syy suunnitelmien keskeyttämiselle löytyy Asumisen

PITKÄÄN ODOTETTU PERUSKORJAUS SIIRTYY JÄLLEEN

rahoitus- ja kehittämisskeskuksesta ARA:sta. Tiukan taloudellisen tilanteen takia, Satalinnan Säätiön hallitus on hakenut yleishyödyllisyysstatusta. ARA nimeää yhteisöjä ja säätiöitä yleishyödylliseksi ja statuksen omaavat säätiöt voivat saada useista lähteistä normaaleja lainamarkkinoita edullisempaa lainaa pidemmällä maksuajalla ja paremmilla ehdoilla sekä saada osan lainasta puhtaana rahallisena tukena. ARA:n edustajia kävi vierailmassa Satakuntatalolla helmikuun alussa ja he olivat vakuuttuneita, että Satakuntatalo on laajan korjauksen tarpeessa ja suhtautuu erittäin myönteisesti asuntojen pintaremontointiin ja aikaisempiin laajempiin suunnitelmiin. Mikäli Satalinnan Säätiölle myönnetään yleishyödyllisyysstatus, on Säätiön mahdollista hakea lainaa Kuntarahoitukselta. Pankista saatavaan lainaan verrattuna se on huomattavasti halvempaa ja siinä on merkittävästi pidempi maksuaika. Laskelmien mukaan 6 miljoonan euron laina kuntarahoitukselta on yhtä kallis kuin 4 miljoonan euron laina Nordeasta

Tarkoituksena on saada Kuntarahoitukselta riittävän laaja laina remonttia varten.

Mitä remontti sitten tulee pitämään sisällään?

Siirretystä peruskorjauksesta huolimatta Satakuntatalon pihakannen remontti tehdään tulevana kesänä 2020 ja se rahoitetaan jo otetulla 2 miljoonan euron lainalla Nordeasta. Tämä ei estä asumista Satakuntatalolla, mutta aiheuttaa jonkiasteista meluhaittaa päivisin. Ainoastaan

asunto E1 on poissa käytöstä pihakannen remontin ajan. Itse peruskorjausremontissa olisi tarkoitus remotoida Satakuntatalon taloinfra. Se sisältää siis lämpö-, vesi, ilmanvaihto- ja sähköremontin. Kuntarahoituksesta saatavalla lainalla olisi mahdollista myös toteuttaa asuntolan saattaminen modernille tasolle, mikä tarkoittaisi asuntojen, päätyjen ja kongien remontoitua. Mahdollisesti myös kellaritilat remontoitua ja saunatilat ja pyykkitupa siirrettäisiin sinne ja C-rappuun rakennettaisiin lisää asuntoja. Toistaseksi remontin uudesta aloitusajankohdasta ei ole tietoa. Mikäli neuvottelut ARA:n kanssa onnistuvat ja Säätiölle myönnetään yleishyödyllisyysstatus, alkavat neuvottelut kuntarahoituksesta. Satakuntatalon asukkaita ja osakuntalaisia informoidaan, kun neuvottelut etenevät.

MIKAEL DE MEULDER

AJK:n puheenjohtaja

JUHLAETIKETTI

Vaikka osakuntamme vuosijuhlat jouduttiin perumaan vallitsevan poikkeustilanteen vuoksi, KK toimituskunta päätti kuitenkin julkaista seuraavan esityksen vuosijuhlien etiketistä. Toivottavasti niitä päästään vielä myöhemmin viettämään. Tarkoituksena on myös lujittaa etiketilain asemaa osakunnan oikeuslähteenä - vähintäänkin *soft law*:na - jotta tulevaisuuden lehdissä päästään kirjoittamaan tähän liittyvästä oikeuskäytännöstä ja tulkintaohjeista.

Me täten toimituskunnan armosta vahvistaa seuraavan etiketilain Suomen Suuriruhtinaanmaalle, jonka voimaanpanemisesta, niin kuin myös rangaistusten täytäntöönpanosta erityinen asetus annetaan:

1 LUKU LAIN TARKOITUS JA SOVELTAMISALA

1 § LAIN TARKOITUS

Tämän lain tarkoituksena on toteuttaa ja edistää hyvää etikettitapaa. Lain tarkoituksena on myös olla informatiivinen.

2 § SOVELTAMISALA

Lakia sovelletaan osakunnan vuosijuhlissa sekä muussa tilanteessa, jossa voidaan katsoa juhlaetiketin voimassa olevaksi. Juhlaetiketti voidaan myös määrätä olemaan voimassa määrääjäksi ennalta määritellyn ryhmän sisällä laulunjohtajan toimesta. Lakia ei sovelleta tilanteisiin, jossa juhlavieras tietoisesti rikkoo etikettiä kantaen siitä omakohtaista vastuuta.

3 § JUHLAVIERAS

Tässä laissa "Juhlavieraalla" tarkoitetaan täysivaltaista luonnollista henkilöä, joka tietää tai jonka olisi pitänyt tietää osallistuvansa tämän lain 2 §:n 1 momentissa mainittuun tapahtumaan¹.

2 LUKU JUHLAETIKETTI

"Vaikka etikettiin usein viitataan yhtenä yhtenäisenä koodina, ei todellisuudessa ole olemassa mitään yhtä oikeaa juhlatapaa, vaan erilaisia tapoja ja perinteitä. Ei siis kannata hermostua tai jäädä jankkaamaan, vaikka vierustoveri skoolaisi eri tavalla kuin sinulle on opetettu"². Kohteliasuus ja hyvät tavat ovat tärkeitä kunnioittaessamme vuosijuhlaamme – erityisesti hiljaisuuden suominen ohjelmanumeroille. Miehen on syytä huomioida pöytäavecinsa ja tämän tulee taas tarjota hänelle mahdollisuus tähän.

On hyvä huomioida vuosijuhlissa olevan paikalla arvovaltaisia juhlavieraita mm. lauluehdotuksissa.

[1] Toimituksen huomautus: Etiketilain valmistelutyöryhmä (päätoimittaja) totesi jo tässä kohtaa vitsin etiketistä "lakina" vanhentuneen, joten tekstin tyyli muuttuu.

[2] Kyseinen viisas ja tuskaa helpottava lausahdus on lainattu Hanna Hannukselta (kts. "Viisi vinkkiä vuosijuhlaan" KK 1/13).

3 LUKU PUKEUTUMINEN

Mies pukeutuu frakkiin tai vaihtoehtoisesti tummaan pukuun³. Frakkiin kuuluvat valkoiset liivit⁴, lakeerikengät sekä valkoinen taskuliina (taskuliinaa ei kuitenkaan pidetä mitalien kanssa). Vaikka frakki on iltatilaisuuksien asu, sen saa laittaa päälle jo cocktailtilaisuuteen⁵. Rannekello ei ole osa juhlapukeutumista. Huomautettakoon, että etiketin mukaan smokki ei ole frakille vaihtoehtoinen puku.

Nainen pukeutuu vuosijuhlaan täysipitkään iltapukuun. Shaalin käyttö olkapäitä suojaamassa on suositeltavaa illallisen aikana, mikäli puku on avonainen. Juhlakäsineitä käytettäessä sormukset pidetään niiden alla, mutta rannekorut tai -korukellot pujotetaan niiden päälle. Käsineet kuitenkin riisutaan ruokailun ajaksi. Kenkien tulisi mielellään peittää varpaat, ja pitkiä hiuksia ei ole sopiva pitää vapaana⁶.

LUKU 4 NAUHAT/RUUSUKKEET

Osakuntanauha tai -ruusuke on ehdoton osa juhlapukeutumista, josta ei voi joustaa. Miehet kantavat osakuntanauhaa pitkänä oikealta olkapäältänsä vasemmalle; kuin turvavyötä⁷. SatO:n nauhassa sininen väri on yläpuolella; muistisääntönä sininen taivas ja kultaiset viljapellot. Naiset kantavat osakuntanauhasta taiteltua ruusuketta juhlapuvun rinnuksen vasemmalla puolella. Nauhat eivät saa koskettaa kantajansa paljasta ihoa, eikä nauhoja saa peittää.

LUKU 5 SKOOLAUS

Skoolaus perinteisimmillään tapahtuu niin, että mies skoolaa ensin pöytäavecilleen (oikealla puolella istuva nainen), sitten toisella puolella istuvalle ja lopuksi eteen. Naiset skoolaaavat puolestansa ensiksi pöytäavecilleen (vasemmalla puolella istuva mies), sitten oikealle puolelle ja lopuksi eteen. Koska nykyään harvemmin miehiä ja naisia on juhlissa tasamäärä, on skoolaustavan tulkinnasta esitetty monenlaista variaatiota. Yleistyvin tapa onkin skoolata ensin vasemmalle etuviistoon sitten oikealle etuviistoon ja lopuksi eteenpäin. Näin skoolattavien sukupuolella ei ole skoolauksen kannalta väliä. Olennaisinta on kuitenkin, että skoolaat samalle ihmiselle, joka skoolaa sinulle. Tällä pääset pitkälle. On myös hyvä muistaa, että SatO:lla ei pureta skoolausta; täällä opitaan kerrasta.

LUKU 6 YLEISIÄ MÄÄRÄYKSIÄ

Etikettiä voi rikkoa, kunhan sen tuntee ja on valmis kantamaan rikkomuksensa seuraukset⁸.

Tämän lain määräyksien nojalla tehtyihin päätöksiin voidaan hakea oikaisua. Oikaisuvaatimus on tehtävä kahden (2) tunnin kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Oikaisuvaatimus on tehtävä kirjallisesti Satakuntalaisen Osakunnan hallituksen puheenjohtajalle. Oikaisuvaatimuskirjelmässä on ilmoitettava päätös, johon haetaan oikaisua sekä perustelut vaatimuksesta. Ratkaisusta ei saa valittaa.

[3] Ossi Hyvärinen, "Tummasta puvusta ja miesten juhlapukeutumisesta" KK 1/18 sisältää kaksisivuisen oppaan tummaan pukuun.

[4] Liivit istuvat oikein, kun ne ovat noin sentin takin alapuolella. Kun liivien kärjet koskettavat housujen nappia, on liivien pituus sopiva.

[5] Olisi turhamaista ja saivartelua alkaa vaatimaan tiukkaa pukuetikettiä tässä tapauksessa.

[6] Tarkempi ohjeistus pukeutumisesta ja etiketistä kts. Anu Välimäki, "Ai että mikä e-ticket" KK 1/10 s. 10 – 13

[7] Kiitos Saskalle tästä vertauskuvasta (kts. KK 1/19).

[8] Lähteenä Jamma tai vaihtoehtoisesti Matti Klinge

ARTIFICIAL LONELINESS

MANUFACTURED LONELINESS

Aristotle Roufanis käsittelee kuvasarjassaan *Alone Together* intiimiä yksinäisyyttä kuvaamalla niitä pieniä yksittäisiä henkilökohtaisia hetkiä, jolloin pääsemme kiinni omaan "itseystemme" – kun meistä tulee jotain yhteistä. Tyhjyys tekee kuvasta henkilökohtaisen.

Videopelit ovat taiteenmuoto, joita tekevän pitää ymmärtää ihmistä. Itseasiassa pelejä tekemällä opimme myös itsestämme ja käyttäytymisestämme enemmän. Tämä on aina kiinnostanut minua.

Videopelejä on yleiseen kulutukseen – massaviihdykkeeksi, mutta ne pystyvät myös tarjoamaan elämyksiä, järkyttämään, pelottamaan ja ilahduttamaan. Yksinäisyys ei kuulu tähän repertuaariin. Pelit on kirjoitettu täyteen aktiviteetteja ja eventtejä. Modernit *open world* -pelit pyrkivät juurikin yksinäisyyden vastakohtaan: metsien pitää olla täynnä eläimiä, aarrekätköjä, tarinoita; sisältöä – elämää. Pelin tarkoitus on tarjota ja viihdyttää pelaajaa koko ajan. Trendinä pelialalla on siirtyminen kohti kaikille pelaajille helpommin sopivaa "casual" pelityyppiä. Helppoa ja hauskaa viihdettä.

Red Dead Redemption 2 jatkoi samaa AAA-julkaisupelien kaavaa. Metsät ovat täynnä metsästettäviä elukoita ja satunnaisesti aktivoituja tapahtumia. Kaupunkiin mennessäsi jokainen ohikulkija haluaa puhua kanssasi, jokaisella rakennuksella on tarkoitus ja pelikarttasi on täynnä erilaisia aktiviteetteja. Tämä kaava kuitenkin rikkoutui, kun pelin loppuvaiheessa pelaajalle esiteltiin uusi alue, joka olikin tyhjää täynnä; aavikkoja ja hylättyjä kaupunkeja – erämaata.

Itseasiassa pelin tyhjyys, silmien kantamattomiin jatkuva aavikko, teki pelistä merkityksellisemmän. Ammuksia oli hankalasti saatavilla ja samoin ihmiskontakteja. Niinpä jokaisesta kohtaamisesta tuli merkityksellisempi ja jokaisesta taistelusta riski. Koin todella olevani yksin pelimaailmassa. Peli ei ollut enää väline hetkellisen viihdykkeen hankkimisessa. Koin keinotekoista yksinäisyyttä; *Artificial loneliness*. Kun peli ei anna pelaajalle jatkuvaa virikettä, joutuu pelaaja keskittymään pelimaailmaan ja lähestymään sitä aidosti pohtien. Se muuttuu muuksi kuin jatkuvaksi adrenaliinitulvaksi. Asioiden ei tarvitse tapahtua jatkuvasti, jotta peli tuntuisi aidoilta.

Yksinäisyys on yksi primitiivisistä peloista. Se on kaikille meille yhteistä. Ihminen on sosiaalinen eläin, joka selvisi paremmin laumoissa; on siis ihan loogista, että meitä pelottaa enemmän jäädessämme yksin. Yksinäisyyden pelon rinnalle on noussut **nomofobia** – pelko olla ilman matkapuhelinta. Tämä fobia on niin laajalle levinnyt, että

tutkimusten mukaan 68-77 % nuorista kokee ahdistusta ollessaan erossa puhelimestaan. Jatkuva tavoitettavissa oleminen on johtanut mm. subredditin *r/showerthoughts* suosion kasvuun. Suihku on meille päivässämme ainoa paikka, jonne emme vie puhelinta ja jossa olemme aidosti yksin ajastustemme kanssa.

Yksinäisyyden pelko ei ole harhaa, vaan varteenotettavaa. Nietzsche varoittaa tästä teoksessaan *Näin puhui Zarathustra*. Yksinäisyydessä kasvaa se, minkä yksilö sinne tuo kanssaan – peto mukaanlukien. Etsimme toisistamme itseämme tai yritämme paeta itseämme toisiin, sillä vain yksin ollessamme joudumme kohtaamaan omat petomme. (vrt. C. G. Jung ja oman varjon kohtaaminen)

John Bowlby esittää teoksessaan *Denial of Death* jokaisen meidän rakentavan väärän minäkuvan 'false self'. Meistä tulee ympäristömme näköisiä ja pyrimme omaksumaan ne piirteet, jotka tekevät meistä sosiaalisesti halutumpia, niinkin paljon että omakuvamme vääristyy. Ainoastaan tottumalla olemaan itsemme kanssa ja oppimalla toimimaan yksin, voimme päästä lähemmäksi minuutta ja aitoa itseämme, aitoja tunteitamme. IN STERQUILINIIS INVENTUR – vastauksen ongelmaan löytää sieltä, mistä sitä haluaa vähiten etsiä; jokaisen meistä on kohdattava sisällään asuva hirviönsä tai antaa sen hallita meitä, verhoutuessamme ulkopuolisten aatteisiin.

Olisiko siis immersiiivisissä peleissä olennaisinta antaa pelaajan kokea yksinäisyyttä pelihahmonsa kautta, jotta hän näin pystyisi uppoutumaan hahmoonsa paremmin? Tekisikö hän tällöin aidompia ja harkitumpia päätöksiä pelihahmona ja kokisiko hän pelin toiminnat merkityksellisempinä? Tämä on mielestäni tärkeä ja uusi pelinkehittäjien työkalu, jonka hyödyntämistä odottaisin meidän näkevän tulevaisuuden "open world" -peleissä – elämässämme.

Nyt meidän ei tarvitse etsiä keinotekoista yksilöllisyyttä peleistä ja viihteestä tavoittaaksemme itsemme, vaan poikkeuksellinen ympäristö on tarjonnut sen sille, joka kuuntelee –man made loneliness.

TEKSTI: "Viestejä karanteenista"

KUVA: ARISTOTLE ROUFANIS, *Alone Together XI*, 2018
<https://aristotle.photography>

SATAKUNTALAISUUS EI OLE LUONNEVIKA

Kansallisen heräämisen sankarit, pohjalaiset nerot J.V. Snellman (1806-1881), Z. Topelius (1818-1898) ja Y.S. Yrjö-Koskinen (1830-1903) katselevat juhliavia opiskelijoita Pohjalaisten osakuntien juhlahuoneen seinältä. Ovat sieltä korkeuksistaan katselleet erilaisia kekkereitä jo reippaasti yli sadan vuoden ajan. Snellman tosin uusin silmin, koska alkuperäinen muotokuva tuhoutui Bottan vuoden 2008 tulipalossa. Muotokuvat ovat nähneet jääkäriilikkeeseen lähteneet ja kansalaissodasta palanneet opiskelijat, he ovat olleet todistamassa Akateemisen Karjala Seuran esitelmätilaisuuksia ja Teiniliiton tapaamisia. On kitketty ruotsin kieltä pois yliopistosta, kiivailtu sekä sosialistisen opiskelijaliikkeen puolesta että sitä vastaan. Miesten muotokuvien alla on kannatettu milloin mitäkin ideologiaa tai aatetta - kaikki aikanaan yhtä välttämättömyiltä tuntuneita.

Vanhojen fennomaanien kuvia katsellessa tulee mieleen kysyä, että tuliko heidän polkunsu kuljettu aikanaan loppuun. Olisiko suurmiehillämme sanottavaa enää kansainvälistyvässä ja moniarvoistuvassa Suomessa? Postmoderni suhtautuu kansalliseen projektiin väheksyvästi, eikä nykynationalisteilla riitä oppineisuus esiensä tekstien perkaamiseen, vaikka muutoin ovatkin virkeitä.

Nousisiko kansallisromanttisen ja nationalistisen liikkeen mahtimiesten veronpaine esimerkiksi siitä, että valtion verorahoilla kustannettu korkeakoululaitos vaihtaa vähitellen opetuksen ja julkaisemisen kielen englanniksi? Entä olisivatko fennomaanit tyytyväisiä siitä, että ruotsin kielen asema Helsingin yliopistossa on niin heikko, että joistakin kurssimateriaaleista ei saa selvää edes ruotsia äidinkielenään puhuvat? Liittyisivätkö he Perussuomalaisiin? Pistäisivätkö rajat kiinni?

YRJÖ KOSKINEN VALVOO OPISKELIJOITA SALIN SEINÄLTÄ (toinen muotokuva oikealta)
KUVA: SARA RINNE, EPO 111 (muokattu)

Arvattavasti Z. Topelius loukkaantuisi siitä, jos häntä nimiteltäisiin fennomaaniksi, suomikiihkoilijaksi. Kielikysymykseen hän ottaisi ehkä saman kannan kuin Maamme kirjassa, että kansallisen edun näkökulmasta kotikieli ja syntymämaa ovat toissijaisia. Olennaista on se, sitoutuuko henkilö kehittämään yhteiskuntaa. Parasta kuitenkin olla kysymättä häneltä, päteekö tämä näkemys myös ei kristittyihin. Vaikea Topeliusta olisi kuitenkaan nähdä minkään nykyisen poliittisen puolueen jäsenenä, kun ei sellaisiin tuntenut vetoa omana aikanaan. Yhteiskunnan sekularisoituminen ja vallitseva arvorelativismi olisivat hänelle varmasti jonkinasteinen järkytys, mutta luonnonsuojeluaatteen voimistumisesta hän olisi varmasti hyvillään.

JV. Snellman tuskin tarttuisi syöttiin, vaan toteaisi vakavana, että nyt olisi puhuttava nälkävuosista 1866-68 ja hänen tuolloin tekemistään virheistä. Ahdistuneena senaattorikautenaan tekemistä vääristä arvioista Snellman kannustaisi meitä syylistymään mieluummin ylimitoitettuihin varotoimenpiteisiin kuin hyväuskoisuuteen. Jos toimii vasta hädän hetkellä, on jo myöhäistä. Pyrkimys välttää valtion velkaantumista kriisiaikoina johtaa vielä suurempaan velkaantumiseen. Jos kuitenkin saisimme Snellmanin puhumaan kieli- ja koulutuspolitiikasta, niin hän ehkä

toteaisi luentoihinsa viitaten: "Ihminen on sitä miksi hän itsensä tekee, eikä kukaan ole muuta kuin mitä itse haluaa olla. Ihmisen ei pidä tahtoa olla muuta kuin mitä hänen täytyy olla". Yksilön on siis ymmärrettävä, että hän ei ole olemassa itseään varten. Sitä kutsutaan sivistykseksi. Hänen on opittava näkemään oma toimintansa yhteiskunnallisen merkitys. Kielikysymyksestä hän sanoisi, että se oli kansallisen projektin väline eikä itsetarkoitus. Saksaksi ja ruotsiksi tuotantonsa kirjoittaneena hän varmaankin ihmettelisi, mitä annettavaa angloamerikkalaisella kulttuurilla on esimerkiksi filosofialle, oikeustieteelle tai valtio-opille. Englannissa on kymmeniä sanoja erilaisille huijauksille ja kepulimiehille, mutta ei kunnollisia sanoja kuvaamaan sivistystä, kansaa, kansanhenkeä tai henkisyyttä. Mitä sellaisella kielellä tekee, millä ei voi kirjoittaa ihmisen sisäisestä elämästä? Opiskelijoille hän antaisi ohjeeksi, että oikein toimiminen edellyttää kurinalaisuutta ja päättäväisyyttä. On opetettava itsellensä sitä, mikä on kaunista ja oikein niin kauan, kunnes rutiinista tulee elämäntapa.

Y. S. Yrjö-Koskinen ei saanut liputuspäivää, eikä kipsikuvansa opettajanhuoneiden kaapin päälle, vaikka korkeakoululaitoksen suomenkielistyminen on pitkälti hänen työnsä tulosta. Tuntisiko hän pientä vahingoniloa, jos näkisi kuinka vaikeaa ruotsin kielellä

opiskelu nykyisin on. Ehkä, mutta pianpa se hymy hyytyisi. Ei se ollut tarkoitus; 1800-luvun puolivälin fennomaanien päämääränä ei ollut kitkeä ruotsin kieltä pois, vaan tarjota suomenkieliselle väestölle reitti korkeakouluihin ja mahdollisuus hoitaa viranomaisasiat äidinkiellään. Saisiko nykyisin Savonlinnassa hoidettua jätevesisuunnitelman ruotsiksi? Tuskin. Esimerkki on ehkä huono, koska Itä-Suomessa virkamiesten kanssa ei välttämättä pärjää suomellakaan. Opiskelevalle nuorisolle Yrjö-Koskinen sanoisi, että juhlissa ei kannata kilistellä maljoja isänmaalle, ellei ymmärrä mitä se tarkoittaa. Yhteiskunta ei ole olemassa yksilöä varten, vaan toisin päin. On oltava valmiutta ja halua toimia kansan puolesta. 1800 Luvun idealistisille konservatiiveille tuo tarkoitti käytännössä sitä, että sivistyneistön täytyy käyttää koulutustaan ensisijaisesti yhteisön hyväksi ja vasta sitten omaksi hyväkseen. Oma hyöty seuraa ihmeellisesti sitä, joka ei sitä ajattele eikä toimintaansa sen varaan perusta. Jos päästäisimme Yrjö-Koskinen saarnaamaan meille moraalista, niin hän korostaisi, ettei kenenkään pitäisi joutua omasta syystä yhteiskunnan kannateltaviksi. Omalta osaltaan hän sanoisi pelkäävänsä eniten sitä, että kuolisi velkaisena.

Olisiko Pohjalaisilla suurmiehillämme jotain sanottavaa erityisesti satakuntalaisille opiskelijoille? Kolmikkomme ei ollut erityisen ihastunut kotimaakuntaamme. Yrjö-Koskinen mielestä kansallisen aatteen sielu on sekä itänyt että kasvanut Pohjanmaan lakeuksilla ja aidon kansallisen kulttuurin kodin katsottiin sijaitsevan Karjalan laulumaille. Ei ihme, että miehet olivat ylpeitä omasta maakunnastaan. Pohjanmaa tuotti 1800-luvulla kokoonsa nähden hämmästyttävän monta kansansivistyksen ja -valistuksen suurmiestä. Kuten tiedämme, ei Satakunnalla tätä haittaa ole. Maakunnallamme oli mitätön rooli kansallisen heräämisen historiassa. Herännäisyyden historiassa kylläkin. Koululaitoksen ja kirjallisen kulttuurin eturintamassa sitä ei ole nähty uskonpuhdistuksen jälkeen. Sekä Snellmania että Yrjö-Koskista harmitti satakuntalaisten lyhytkatseisuus sivistysasioissa. Kansakoulujen perustaminen edistyi köyhässä Itä-Suomessa paljon nopeammin kuin rikkaassa Satakunnassa. Ei ehkä ole sattumaa, että Topelius jätti

satakuntalaiset mainitsematta Maamme kirjassa, vaikka kuvaileekin muiden maakuntien asukkaiden luonteenpiirteitä kauniisti. Johtuukohan se siitä, että satakuntalaiseksi luonteeksi väitetty itsetietoinen sulkeutuneisuus ei ole varsinaisesti mikään kehu. Itsetietoinen sulkeutuneisuus viittaa yleensä luonnevikaan. Satakuntalaisten ei ole kuitenkaan syytä masentua. Kuten A. Toynbee ja T. Macalay opettivat: kansat syntyvät ja kasvavat omassa rytmissään ja tuhoutuvat aina omasta ansiostaan. Satakunta on ollut Suomen aineellisen ja henkisen kulttuurin keskus peräti kolmeen otteeseen. Huittisen suuruuden hetki osui kampakeraamiseen kauteen, Kiukaisten, Köyliön ja Euran seudulla kukoistus kesti nuorakeraamisesta kaudesta pronssikauden loppuun ja Lappi, Kokemäki ja Harjavalta nousivat kulttuurin ydinalueiksi rautakaudella. Joku ehkä huomauttaa tähän, että maakunnasta löytyy vieläpä kaksi keskiaikaista kaupunkia. Ehkä emme kuitenkaan ryhdy rehentelemään Ulvilalla tai Raumalla. Kumpikin eli kukoistuksensa ennen uskonpuhdistusta. Rauma sai toisen tulemisen 1800-luvulla, jolloin muutama virkeä porvari onnistui keräämään jonkinmoista varallisuutta keinottelemalla vuotavien purjelaivojen ja alipalkatun miehistön avulla. Niitä kekkereitä kesti vain muutaman kymmenen vuotta, eikä purjelaivakauden laivanvarustajia suuresti kiinnostanut koulutus tai kulttuurielämä.

Jäimme Satakunnassa ehkä vähän syrjään kansallisen projektin rakentamisesta, eikä meille kirjoitettu suurta roolia suomalaisten suureen kertomukseenkaan. Aina rahapulassa olleiden taiteilijoiden mesenaatteina toimineet satakuntalaiset E. Aaltonen ja Ahlströmit ovat tästä varmasti eri mieltä. Yrjö-Koskinen lohduttaisi meitä huomauttamalla, että hän sentään antoi Suomen historian oppikirjassaan (1872) satakuntalaiselle suurtalonpoika Lallille hänen ansaitsemansa historiallisen arvon. Henrikin marttyyritarina on yksipuolinen kuvaus tapahtumista. Lalli ilmaisi kirveensä kanssa suomalaiselle talonpojalle tyypillistä vapaudenkaipuuta. Satakuntalainen sulkeutuneisuus onkin vapaudenkaipuuta, eikä mikään luonnevika! Yrjö-Koskinen näki sielumme. Ehdotan, että satakuntalaiset opiskelijat ottavat tavakseen kohottaa maljan Yrjö-Koskiselle aina Bottalla käydessään.

TEKSTI: "TYYNI KYNTÄJÄ"
KUVITUS: EERO KEMPPINEN

JOS SINULLA ON VASARA NÄET VAIN NAULOJA

Helsingin yliopiston ylioppilaskunta julistautui feministiseksi järjestöksi 30.1.2020 – tai siis tarkemmin otti viisivuotisstrategiaansa lauseen: "*Olemme moninainen ja feministinen yhteisö, ja pyrimme tunnistamaan erilaisia etuoikeuksia ja huomioimaan niiden vaikutukset*". Asiasta käytiin pitkä keskustelu, jossa äänestytettiin vastaehdotus, sanan feminismi korvaaminen sanalla tasa-arvo, tuloksetta. Itseasiassa näiden sanojen välinen tilanne oli niin jännittynyt, että esitystä valmistellut toimikunta oli joutunut ratkaisemaan kolikolla kumpaa termiä he käyttävät esityksessään äänestyksen mentyä tasan. Oikeustieteen opiskelijana itseäni kiinnostaa erityisesti ilmaisuijen tulkinta, josta sain idean kirjoittaa avauksen problematiikasta "feminismi"-sanana käyttöä toimintaa ohjaavissa dokumenteissa.

Sana tasa-arvo on laissa tunnettu ja yksiselitteinen juridinen käsite. Meillä on laki naisten ja miesten välisestä tasa-arvosta ja sen noudattamista valvova tasa-arvovaltuutettu. Yhdenvertaisuus on perustuslaissamme turvattu perusoikeus. Feminismi taas ei ole määritelty käsite, ei yksi yhteinen liike eikä yhdenmukainen ideologia, vaan sille annettava sisältö on tulkitsijasta kiinni. Ruotsin hallitus on esimerkiksi julistanut tekevänsä feminististä politiikkaa, joka konkretisoituu painottaen erityisesti naisten asemaa yhteiskunnallisina toimijoina. Tämä taas Ruotsin ajama politiikka eroaa varmasti HYY:n käsitteelle hakemasta tulkinnasta, joka on ymmärtääkseni lähempänä intersektionaalista feminismiä. Epäselvät termit, joille ei voida antaa yhteistä merkitystä – tai joiden "oikein ymmärtäminen" edellyttää alaan keskittyviä opintoja, avaa väylän niiden politisoinnille, mistä tämä kirjoitus on esimerkki.

Tasa-arvon vastustaminen on järjetöntä. Jo John Rawlsin teoria *tietämättömyyden verhosta* puoltaa tätä; jos emme itse tiedä, mitkä roolit saamme yhteiskunnastamme, pyrimme varmasti järjestämään sen sellaiseksi, että kaikilla olisi yhtäläiset mahdollisuudet onnistua ja rakentaa itselleen hyvä elämä; lähtökohtien tasa-arvo. Lopputuloksen tasaamisen tavoittelemisen on taas järjetöntä ja mahdotonta sekä ihmisen yksilöllisyyden vähättelyä. Eroavaisuutemme ei ole selitettävissä pelkällä ympäristöllä.

Feminismi onkin ymmärrettävä työkaluksi puuttua eriarvoisuuksiin yhteiskunnassa. Muttamillainen on feministinen työkalu? Jo edustajiston kokouksessa käydyssä keskustelussa vihjattiin siihen, kuka saa määritellä feminismin ja mitä on oikea feminismi. Väärinymmärtävistä puhuttiin retoriikassa internettrollina tai "persuina"; eli luotiin nopeasti vastakkainasettelua. Keskustelu alkoi muistuttaa 70-luvun alkupuolella ylioppilaspiireissä käytyä vuoropuhelua sosialismista ja marxilaisuudesta: kuka on aito kommunisti, kuka saa lausua siitä – luokkaerot ja luokkataistelu.

Sosialistinen opiskelijaliitto kertoi marxismi-leninismistä työkaluna purkaa yhteiskunnallisia eroja seuraavasti Taisteluohjelmassaan:

"SOL:n jäsenet opiskelevat marxismi-leninismää päästäkseen eroon porvarillisen ideologian turruttavasta vaikutuksesta ja voidakseen suhtautua korkeakouluissa ja opistossa saamaansa opetukseen ja koko yhteiskuntaan, saavuttaakseen ehyen, humanisen ja tiukan tieteellisen maailmankatsomuksen..."

Jos sanojen "marxismi-leninismi" tilalle vaihtaa intersektionaalinen-feminismi ja "porvarillinen ideologia" tilalle patriarkaalin, ei lainaus näyttäisi yhtään vanhentuneelta, vaan osalta nykypäivän keskustelua, ainakin osana sitä keskustelua, jota anglo-amerikkalaisissa maissa käydään feminismistä. Keskustelua, joka katsoakseni värittää ja kärjistää meidän argumentaatiotamme.

Feminismi on ideologia ja Hyy'n kuulukin tehdä politiikkaa – se on meidän etuamme valvova järjestö. Johtaako tämä poliittinen suunta parempaan tulevaisuuteen meidän opiskelijoidemme kannalta - luultavasti. Onko yhden sanan tarkastelu oikeasti tarpeellista - on. Jos koko koneisto viritetään etsimään epäkohtia ja luokkaristiriitoja; intersektionaalisuutta, näitä löytyy varmasti. Fanaattinen keskittyminen yhteen ainoaan ideaan tuottaa absurdit seuraukset – vasara näkee vain nauloja (Hans Roslingin, *faktojen maailma*). Sanoista ja niiden intentioista pitää olla tarkkana.

TEKSTI: EERO KEMPPINEN

Keskustelun aloitus ei ole lehden virallinen kannanotto

SE OIKEA KUNTAVIERAAN VAIHTO

KARHUNHIIHTO 2020

Karhuhihto hiihdetään vuosittain osakunnan edellisen vuoden kuntavieraasta nykyiseen, joten tänä vuonna reitti kulki, kuten kuntien sloganit kertovat, "kummallisen kodikkaalta" Merikarvialta Poriin, joka "pääsee ihon alle". Välietappina oli Po "silta kotiin" markku.

Ensin oli saavutettava hiihdon lähtöpiste: Mericamping, Merikarvia (N 61°50.932' E 021°28.230'). Ensimmäinen takaisku sattui jo Helsingissä, kun eräs hiihtäjä huomasi myöhästytävänsä Kampista lähtevästä linja-autosta. Tilanteeseen oli reagoitava nopeasti. Näin keskustelu eteni hiihtäjien ryhmächatissa (nimet muutettu):

007: "Mikähän se seuraava pysäkki on jos koitan ottaa taksil kii"

M: "Ruoholahti 14.25"

M: "Viel ei oo bussi edes käynnissä"

007: "Mikä kohta Ruoholahtee?"

Q: (kartta, jossa on pysäkin sijainti)

M: "Nyt lähti bussi käyntii"

Q: "Ooks taksis"

007: "Juu"

M: "Onnea matkaan!"

007: "Oon pysäkil ny"

Tehtävä suoritettu

Merikarvian päässä korvaamattomaksi avuksi osoittautui viime kesäretkeltäkin osakuntalaisille tuttu merikarvialainen luottotaksiautoilija "Ulla", jonka kyydissä päästiin Mericampingin lämpöön kunnan tarjoaman illallisen pariin valmistautumaan seuraavan päivän koitokseen. Leveysasteethan olivat sangen pohjoiset, joten kasvisruokavaihtoehtona oli luonnollisesti tarjolla kanaa. Illalla karaistuneet nuoret vielä kurittivat itseään pulahtamalla hyytävän kylmässä meressä täydessä pilkkopimeydessä.

Aamun valjettua, kun ihmissilmä erotti jälleen merkkejä ympäristöstä, oli yllätys suuri, kun maassa ei näkynytäkään lunta. Miten hiihdon nyt kävisi? Oli hiihdettävä ilman hankea. Ja koska kenelläkään, yllätys yllätys, ei ollut suksiakaan mukana, oli hiihtäminen entistä vaikeampaa.

Sääolosuhteet olivat hyvin erilaiset verrattuna viime vuoden vastaavaan tapahtumaan. Eroa voisi äkkiseltään luulla selittävän Satakunnan rannikkoseudulla vallitseva länsieurooppalainen meriilmasto verrattuna syvemmällä Pohjois-Satakunnassa (Karviassa) vallitsevaan siperialaiseen mannerilmastoon. Akateeminen väki kuitenkin tietää, että kyse on ilmastokatastrofista nimeltään kasvihuoneilmiö.

Havainnollistetaan.
Satakuntalainen talvi:

ENNEN ILMASTONMUUTOSTA 2019

KUVA: SALLA SEPPÄLÄ

ILMASTONMUUTOKSEN JÄLKEEN 2020

KUVA: JOHANNES VIHERVIRTA

Luotto hiihdon pitkäaikaiseen suunnistajaan, Mikko Mäkipäähän, on vuodesta toiseen lähes vankkumaton. Tänä vuonna hänen taitonsa joutuivat kuitenkin heti alussa kyseenalaistetuksi, kun Mericampingista lähdettiin kohti pohjoista, vaikka Pori sijaitsee etelässä. Ilmeisesti matkaa (n. 7 500 000 cm) ei olisi kertynyt tarpeeksi ilman pientä kierrosta.

Merikarvian asutus jäi pikkuhiljaa taakse ja viimeinen tauko sivistyksen parissa pidettiin Lankoskella, jossa toimii kahvila-ravintola Köffi. Alkoi armoton taival erämaan halki kohti Pomarkkua. Tilannetta ei helpottanut rankkasade, jonka aikana vettä tuli taivaalta kuin tropiikissa lämpötilan ollessa arktista tasoa.

Merikarvian asutus jäi pikkuhiljaa taakse ja viimeinen tauko sivistyksen parissa pidettiin Lankoskella, jossa toimii kahvila-ravintola Köffi. Alkoi armoton taival erämaan halki kohti Pomarkkua. Tilannetta ei helpottanut rankkasade, jonka aikana vettä tuli taivaalta kuin tropiikissa lämpötilan ollessa arktista tasoa.

Kaikkien hämmästykseksi matkalla Pomarkkuun nähtiin kuitenkin jopa yksi ihminen, joka oli luultavasti osakunnallekin haarautuneen Storbergin sukua. Näin maailma osoitti taas pienuutensa.

Juhlaseremonian kättelyhetki

KUVA: MIKKO MÄKIPÄÄ

Yksi koirista, luultavasti
"Hannibal" nimeltään

Upea satakuntalainen luonto ja maisemat tarjosivat elämyksiä matkan varrella.

KUVA: TIMO HÄIVÄLÄ

Kuraattori Häivälä

ja civis Tomperi

nautiskelevat

erinomaisesta säästä ja

perkin ergonomiasta

ennen erämaavaellusta..

KUVA: TIMO HÄIVÄLÄ

Hyvin hoidetut yksityistiet olivat hiihtäjien suosimaa reittiä.

KUVA: JOHANNES VIHERVIRTA

Pomarkkuun saavuttaessa oli ilta jo pimennyt. Vastassa olivat paikalliset isot kihot, mm. eläköityvä kunnanjohtaja Eero Mattsson, jolle luovutettiin osakunnan pienoislippu.

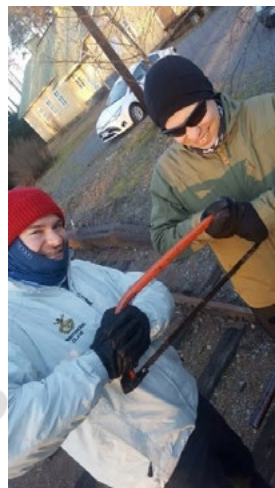
Pomarkun vanhan rautatieaseman sauna ja pehmeät pedit tarjosivat erinomaiset olosuhteet rankasta vaelluspäivästä toipumiseen.

Aamulla edessä olivat uudet haasteet. Hiihdettyä matkaa pidettiin jo riittävänä, joten matkaa päätettiin jatkaa rautateitse. Harmillisesti kuitenkin havaittiin, että junaliikenne Pomarkun ja Porin väliseltä rataosuudelta oli lopetettu jo 80-luvulla. Onneksi paikalta löytyi resiina, jonka kyytiin hypättiin. Resiinointi osoittautui haastavaksi, koska raiteita piirittivät jatkuvasti tappajakoirat. Pumpaustahti täytyi pitää nopeana samalla kun hyytävä viima puri kasvoin.

Myös raiteille kaatuneet puut aiheuttivat suorastaan kauhun hetkiä.

KUVA: JOHANNES VIHERVIRTA

Taistelu sahasta saattoi olla sitäkin vaarallisempaa.

KUVA: ELIAS TOMPERI

Fuksi" hoitaa.

KUVA: JOHANNES VIHERVIRTA

U rheat nuorukaiset selvisivät kaikista Trans-Siperia-Pori-radan vaaroista huolimatta ehjänä Ruosniemeen, jossa hämmästykseksi maa oli valkea. Ruosniemen vuori oli lumihuippuinen ilmeisesti sen huomattavan korkeuden vuoksi. Paikalla havaittiin myös laskettelijoita uhmaamassa vuoren sääoloja ja jyrkkää rinnettä. Harmi, että pienoislippu jätettiin Pomarkkuun, joten vuorenhuippu jäi osakuntalaisilta valloittamatta.

Ruosniemestä lähtien rautatie oli kasvanut umpeen, joten resiinastajasahastaluovuttiin. Matka jatkui jälleen jalan. Maisemasta päätellen epäily osakuntalaisten korviin kantautumattomasta taannoisesta ydinvoimalaonnettomuudesta oli suuri, kunnes Keski-Porin kirkon torni alkoi häämöttää taivaanrannassa merkinä maakuntakeskuksen valovoimaisuudesta. Ennen keskusta-alueelle saapumista taivallettiin vielä laajojen esikaupunkialueiden halki ja viimeisellä tauolla legendaarisessa Mäksylässä ehostauduttiin edustuskuntoon ennen ihmisten ilmoille saapumista.

Talsiminen päättyi Puuvillaan hulppeaan Färjäämön tilaan, jossa matkan rasituksista toivuttiin poreammeilun ja ruokailun merkeissä. Civis De Meulderin lukeman Karhuviestin vastaanotti Porin liikunta- ja nuorisoyksikön päällikkö, SatOn seniori, Petteri "Viisi-nimen kehittäjä" Lahti. Karhuviestissä vedottiin kuntien tukeen missäpä muussakaan kuin Satakuntatalon peruskorjauksessa.

TEKSTI: JOHANNES VIHERVIRTA

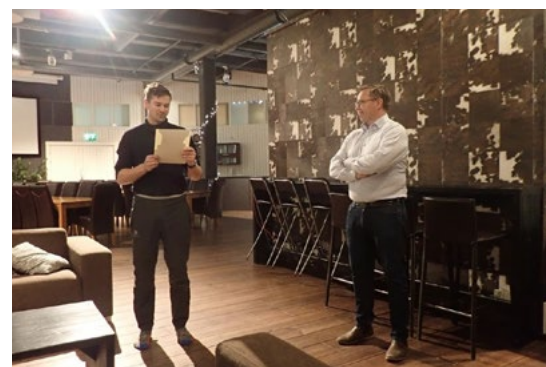

Viimein päästiin hiihtämään ihan oikealla lumella.

KUVA: TUULI SEPPÄLÄ

Hiihtäjät Karhukaupungin oikeuden edessä

KUVAT: MIKKO MÄKIPÄÄ

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN VIESTI SATAKUNTALAISILLE

Ajatus Karhuhihdon järjestämisestä syntyi vuonna 1959 Helsingin yliopiston Satakuntalaisen Osakunnan ja Härmäläis-Osakunnan illanvietossa, jossa osakuntamme silloinen inspehtori Risto Niini kyllästyi härmäläisten ylpeilyyn Ilveshihdostaan ja ehdotti vastavetona kuraattori Antti Kotirannalle: "No hiihdetään ne Satakunnan läänin rajat!" Ensimmäinen Karhuhihto järjestettiin 60 vuotta sitten tammikuussa 1960, jolloin 35 osakuntalaista hiihti kahta eri reittiä: pohjoisessa lähdettiin Merikarvialta, etelässä Raumalta ja molemmat reitit päättyivät Vammalaan. Hiihdon tarkoituksena oli julistaa osakunnan näkemys Satakunnan läänin perustamisen tarpeellisuudesta sekä osoittaa päättäjille ehdotetun läänin rajat.

Nykyisessä muodossaan Karhuhihto järjestetään tänä vuonna kymmenennen kerran. Hiihdon yhteydessä satakuntalaisille on nykyisinkin luettu osakunnan viesti, jonka aihe on sääolosuhteiden tavoin vaihdellut vuodesta toiseen: Satakunnan kulttuuriperinnöstä lukioverkon tiheyteen ja maahanmuutosta yrittäjäystävällisyyteen. Viime vuosina osakunnan viesti on kuitenkin ollut selkeä: osakunnan rakas koti Satakuntatalo on peruskorjauksen tarpeessa. Talo on tarjonnut kohtuuhintaisia asuntoja satakuntalaisille opiskelijoille Helsingin Kampissa nyt jo kahdeksalla vuosikymmenellä, ja remontin avulla takaamme tämän mahdollisuuden myös tuleville sukupolville.

Jo ennen Satakuntatalon valmistumista vuonna 1952 osakuntakeräsi pääkaupunkiseudulla yhteen useiden eri alojen osajia, joita yhdisti side Satakuntaan. Osakuntatoiminnan parissa on kasvanut useita maamme historian merkkihenkilöitä: muun muassa tasavallan presidentti Risto Ryti, pääministeri Edwin Linkomies, useita kansanedustajia sekä akateemikkoja. Osakunnalla ja erityisesti Satakuntatalolla on jokaisen ollut helppo pitää satakuntalaisista juuristaan kiinni, mikä on monien kohdalla helpottanut paluumuuttoa maakuntaan opintojen jälkeen. On selvää, että maakunta tarvitsee jatkossakin paitsi korkeasti koulutettuja paluumuuttajia, niin myös viestinviejä Helsingissä. Kutsummekin siis Satakunnan kunnat tukemaan Satakuntatalon peruskorjausta, jotta tämä "Satakunnan eteläisin kylä" pysyy elinvoimaisena tulevaisuudessakin.

Satakuntatalossa Helsingissä 19.2.2020

Timo Häivälä
Kuraattori

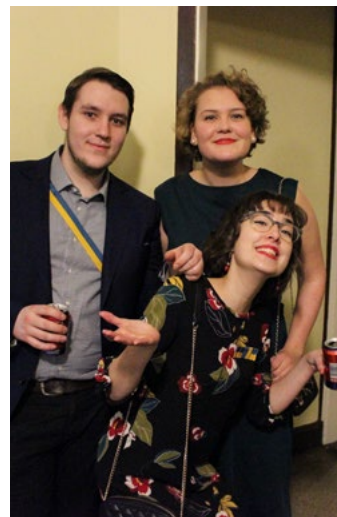
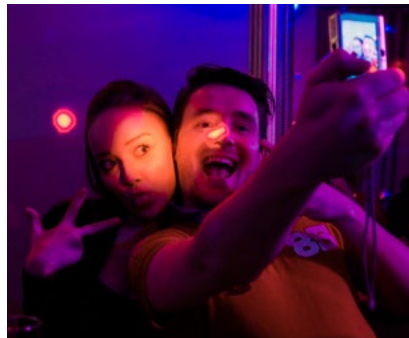
Jan-Erik Engren
Hallituksen puheenjohtaja

KUVAKOLLAASI - OSAKUNNAN ALKUVUOSI

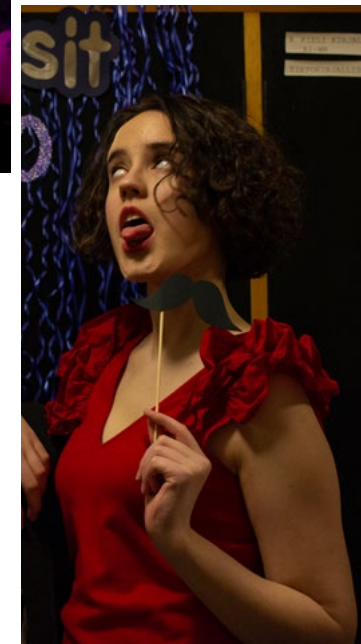
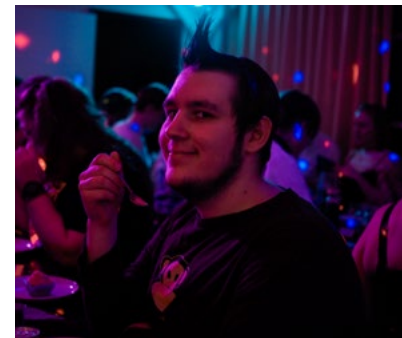
TOPELIUSSITSIT 10/01

Uusi vuosikymmen osakunnalla käynnistyi juhlevin tunnelmin vuosittaisilla Topelius -sitseillä yhdessä Åbo Nation:in ja WSO:n kanssa. Sitsejen osalistujista noin kolme neljäsosaa oli SatOlaisia, mutta näköhavaintojen perusteella muillakin juhlajoilla oli hauskaa. **Topparit** pitivät rankkojen juhlien maineensa; fysiikkaa vaadittiin juhkakansalta.

VIRANVAIHTOKARONKA 01/02

VVK 2020 Tarjosi uusille ja vanhoille virkailijoille mahdollisuuden elää teinivuosiaan uudelleen teemalla 2000-luvun quumimmat teinidiscot. Panostus asuihin ja "roolien" näyttelemiseen paljasti osakuntalaisista uusia puolia heidän läpikäydessään teinivuosiaan uudestaan. Illan suurimpana juoruna oli Valtsqun ero Riqusta - tragedia, jota onneksi siideri lievitti. Huhujen mukaan isännille tarjottiin ainoastaan vettä.

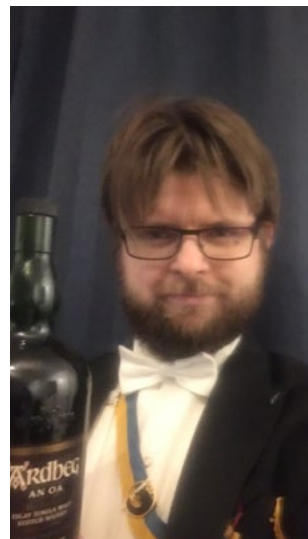
ABISITSIT 29/02

Ahkera opastustoimikunta sai tänä vuonna järjestettyä kauan suunnitellut abisitsit, jonne kutsuttiin satakuntalaisten lukioiden abiturientteja. Itseasiassa tapahtuma sai osakseen niin paljon mielenkiintoa, että kaikkien vieraiden majoittaminen tuotti hetkellistä päänsärkyä tapahtumasta vastaavalle. Abit uskaltautuivat jopa toivomaan itse lauluja ja sitsien jatkot kestivät aamuun asti.

ETÄVUJUT 28/03

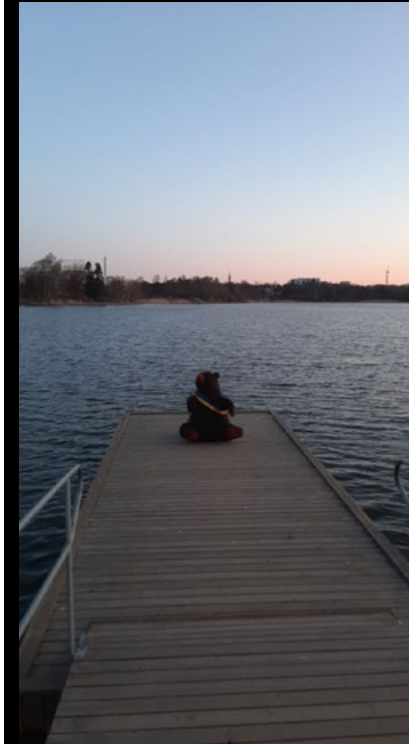
Todellisen poikkeustilanteen vuoksi osakuntamme päätti perua vuosijuhlansa, samoin kuin kaikki muutkin vuju-viikon aktiviteetit. Tämä ei onneksi juhlakansaa täysin lamauttanut, vaan jokainen vietti vujuja kotonaan -jotku jopa kasin kattohuoneistossa - muistellen parin vuoden takaista teemaa yksin-ensam. Näihin karanteenivujuihin otettiin osaa jopa Ruotsista käsin. Alla kokoelma juhlijoitten pahaa-aavistamatta osakunnan telegramiin lataamista kuvista.

KUVAT: OSAKUNNAN GALLERIA & SATOGRAM

KUVASARJA AITO AAMUJÄÄTELÖLLÄ

TEKSTI JA KUVAT LASSI SAVOLAINEN

Aito-karhun paikka löytyi
töölönlahdesta

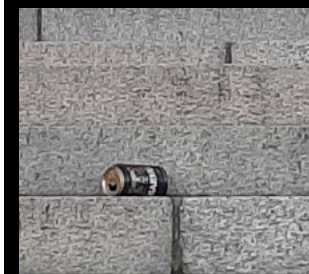
Aito otti aamujäätelölle varaslähdön yksin - ensam

Aito kunnioittaa isänmaan päättäjiä,
mutta pohtii: milloin Suomeen saadaan
ensimmäinen karhu kansanedustajaksi

Aito haluaisi opiskella lajinsa historiaa, mutta museo on
suljettu :/

Aito löysi
eduskuntatalon
portailta samaa
pohtivan toverin

Josko täältä löytyisi karhuja jatkoilemaan

KUOLEMATTOMAT

SE PALSA JOTA HALUAT LUKEA, MUTTA JOSSA ET ITSEÄSI HALUA LÖYTÄÄ

"Mä kaipaen niitä lapsuuden päiviä kun pystyi vaan dokaamaan"

-Osakuntamme vanha ja raihnainen PJ kuunnellessaan fuksien keskustellessa fuksisyksyn kiireistä

"Laulunjohtaja Tiera, meeppä omalle paikalle"
- Pessi VVK:ssa 1.2.

"Olipa baareihin lastenlippuja"
-civis Petra pohtii aikuisuuden haasteita viisissä

"Tässä vaiheessa on myöhäistä katsoa että mitä kaverin housuista löytyy. Nyt mennään vaan"
- Eero K menossa tekemään jotain??!

-AK ohjeistaa vujuilla tarjoilemisesta:
"Ei kannata olla kännissä [varjovujuilla] kun muuten ootte krapulassa siellä [vujuilla]"

-Petra jatkaa:
"tai jos ootte niin ottakaa tasottavia"

"Tää on vähän kuin intti, mut kaikki on kännissä"

- Lennu reflektoi osakuntaristeilyä asepalvelukseensa 18.1.

"Ihmiskunta oli vihreä" "Vittu että on paska olo"
- Elias Tompuri nähtyään selvästi liikaa osakuntaristeilyllä

"Tässä tiessä on kyllä hieno reuna. Mutareuna"
- Johannes V. nauttii pienistä asioista sateisessa karhunhihdossa 22.2.

"I never do the D"
- Viivi (tosin kitaran virittämisestä)

Psst. Kirjoita ylös kaikki kuolemattomat lausahdukset joita kuulet osakuntalaisten suusta ja ilmianne ne päätoimittajalle

"Meeppäs Tiera paikalles ja ole hiljaa"
- VVK:ssa useasti kuultu lausahdus

"Nyt kelpais sen yhen jätjän tarjoamat maksulliset naiset sillä satasella"

- Civis Tompuri havahtuu todellisuuteen osakuntaristeilyn jälkeisenä aamuna 18.1.

"Me juotettiin kaveria känniin 40:llä eurolla ja se ei ole edes kiitollinen"
- Tiera juotettuaan Jampan tuhon partaalle

VISUAALINEN KUOLEAMATON:
Tirppa laulunjohtajakautensa alettua

PORI v RAUMA

THE BATTLE OF TITANS

15.12.2019 tapahtui Satakuntatalolla jotain ennennäkemätöntä. Joukko porilaisia ja raumlaisia osakuntamme jäseniä mitteli voimiaan *SatO:n vahvin mies* -kilpailussa. Karhunkierros sai etuoikeuden olla mukana seuraamassa tätä kilpailua ja ottamassa kuvia hikisistä miehistä. Tässä lyhyt reportaasi tapahtumasta.

O n sunnuntai aamu. Osakuntatalomme heräilee hiljalleen rauhalliseen vapaapäivään. Kukaan ei ole jäänyt nukkumaan viisiin, eikä Mäksy ole vielä saapunut kirjastoon - jota tyhjä naulakko todistaa. Pian Heidi kävelisi vakiopaikalleen kirjastoon, jättäen sinne läppärensä ja siirtyen viisiin tekemään aamupuuroa. Kiltasalissa soi kuitenkin musiikki. Ei mikä tahansa, vaan eräästä nyrkkeilyelokuvasta tuttu "Gonna Fly Now". Tämän triumfin saattelemana alkaa SatO:n vahvin mies -kilpailun punninta ja lehdistön tiedotustilaisuus.

Kilpailu ei ole mikään hetkittäinen päähänpisto, vaan totista totta. Se on isältä pojalle peritty sukuvihan - se tunne, joka herää raumalaisen kuullessa "porin ässät" - konkretisoitumista. Urosten taistelu. Modernien Herkulesten ensimmäinen urotyö. Punnitustilaisuudessa Karhunkierros ei kuullut lajille tyypillistä "trash talkkia", vaan kilpailijat suhtautuivat koittavaan suoritukseensa kylmän kunnioittavasti ja nöyrästi. Punnitusten jälkeen siirryttiin monttuun ottamaan alkulämpöjä.

Kilpailu jaettiin kolmeen lajiin: maastavetoon, penkkipunnerrukseen ja kyykypunnerrukseen. Jokaista suoritusta kilpailijat saivat yrittää kolmesti ja lopputuloksena huomioitaisiin paras tulos jaettuna omalla kehonpainolla. Raumaa edustivat kilpailussa **Mikki** ja **Maukka**, kun taas Porin joukkueeseen kuuluivat **Partik**, **Valtteri** ja **Olli**. "Puolueeton" KK haluaa huomauttaa, että molempien joukkueiden lopullisena tuloksena toimi keskiarvo, joten urhoollisen Rauman joukkueen vähäisyys ei haitannut lopputulemaa.

K ilpailu oli tiukka. "Suutu jo" -huudot kaikuivat montun kylmistä seinistä ja testosteroni virtasi hien lailla kilpailevista urhoista. KK yllättyi erityisesti uuden tulokkaan **Patrikin** yllättävän hyvästä suorituksesta; mies teki oman henkilökohtaisen ennätöksensä kaikissa kolmessa lajissa. Kilpailun edetessä joukkueitten välillä oli aistittavissa jopa toverillista henkeä; magnesiumia vaihdettiin ja toisia sparrattiin. Raudan paiskominen yhdessä oli selvästi luonut hetkellistä taistelutoverillisuutta. Lopulta pitkän viivytyssamppailun jälkeen Rauma otti torjuntavoiton penkkipunnerruksessa, mutta hävisi muissa lajeissa ja keskiarvossa Porille.

Tällainen titaanien taisto - hikoilevat isot miehet egoinensa - ei jäänyt huomioimatta ja monttuun yrittikin lopulta tunkea joukko osakuntalaisia vedoten muka "sunnuntain kuntopiiriin". KK osaa arvata, mitä kyseiset "kuntopiiriläiset" oikeasti halusivat ja ehdottaakin SatO:n hallitusta harkitsemaan poikakalenterin tekoa rahoittaakseen (ainakin) osan peruskorjauksesta. KK onnittelee Porin joukkuetta voitosta, sekä erityisesti parhaan tuloksen (verrattuna kehonpainoonsa) tehnyttä **Valtteria**.

TEKSTI & KUVAT: EERO KEMPPINEN

3
SATAKUNTALAINEN
OSAKUNTA

A3,A3A

Hyvät osakuntaiset!

Kuopiossa maanantai-illan puolesta
viikoksi Satakuntalaisen Osakunnan
johtokunta on päättänyt, että osakunta-
asetuksen 10 §:n mukaisesti
osakunnan puolesta pidetään
kokoontuloa maanantai-illan puolesta
viikoksi.

Johtokunta

Kokouksen puolesta: Satakuntalaisen Osakunnan
johtokunta

Kokouksen puolesta: Satakuntalaisen Osakunnan
johtokunta

P. J.
Johtokunta

Kokouksen puolesta: Satakuntalaisen Osakunnan
johtokunta

Kokouksen puolesta: Satakuntalaisen Osakunnan
johtokunta